

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλειστήν γην των Παρθενίων.

Καινούριος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένακόσια,
έλο γιὰ τήν' Ανόρθωσι θα περνοδίν' ή γλώσσα.

Μάη τέσσερης και δέκα,
βράζ' ή πλάσις ή ζευξέκα.

Χίλια κι' εκατό κι' έβδομηταένα,
κι' άπ' έδώ κι' έκει ρόδα πατήμενα.

**'Στό Ζάππειον θείνος
πόλεμος ραδινης.**

Φ.— Σήμερον άνθολατρείαν τό Ρωμαίικο νοσεί...
ειδες πόλεμον άνθών εις τό Ζάππειον και σύ;
Έσπευσεσ να' θης, καλέ μου,
έκρηξιν άνθοπολέμου;

Εις τό Ζάππειον έπηγες
μέ λουλουδια στολισμένος,
ή και πάλι λαπλωμένος
έχαφτες μονάχος μυϊγαις;

Δέν' πήγες εις τό Ζάππειον, πούχαν πόλεμου σφρίγος
οι Βασιλεις, οι προύγοντες, και κόσμος ουκ όλιγος;
Π.— Πήγα κι' έγώ στό Ζάππεια και' στης Δενδροστοιχιας
κι' έξέγασα, βρέ Φασουλ' ή, τής τόσκις δυστοχιας.
Φ.— Μέ σκέψεις σούπα κι' άλλοτε πώς τίποτα δέν βγαίνει...
Π.— Και ποός σε' τέτοιο πόλεμο προθύμως δέν πηγαίνει;

"Ανθ' στό χέρι σαν κρατ'ης
γιὰ ξίφος, γιὰ τουφέκι,
πάντα γυρίζεις νικητής
'στό σπητι σου, ζευξέκην.

"Όταν άνθ' σου πετούν,
εταν άνθ' τους πετάς,
νικητή σε' χαιρετούν,
νικηφόρος χαιρετάς.

'Ανθοπόλεμος μεγάλος
έλος άνθους και κάλλιος,
πού ζυπάς τό χανον σάμα

και τας φύσει τας υωδράς,
κι' αιματόνεται με' χρώμα
παπαρούνας έρυθράς.

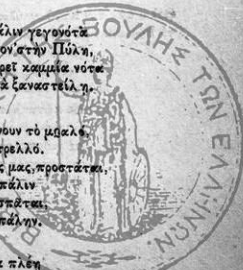
Ποιος πόλεμος άνθών
'στην φυλήν των ήμιθέων.
Πόσον κόσμον εξεγείρει
λουλουδάτο πανηγύρι.

Φ.— Κι' έμένα μ' έσκασαν ποδ' λές των Τούρκων οι Καθηδες
κι' άγκάθην μ' άγκιλώνανε και σουβιεραϊς τσουκνίδες.
Έκυτόταξα περίλυπος τό ρόδο και τό κρηνο,
μά και τό τηλεγράφημα του Ρήγα μας εκείνο
'στόν κύριον Μαλαγαρθ' ή, Δήμερον' Ηρακλείου,
βεβαίως συνετάραξε τήν γην του Βασιλείου.

Μ' έσκασαν έλληπαλλάηλα και πάλην γεγονότα
και μουλεγαν πώς έγινε συμβούλιον στην Πύλη,
και μουλεγαν πώς ή Τουρκιά μπορεί χαμίτα νότα
γι' αυτό τό τηλεγράφημα σ' έμας να' ξανασταί η.

Τηλεγράφημα, Καθηδες, μου γανόνουν τό μαλαλό,
και μέ κάνουν σαν πρελλό.
Τηλεγράφημα, Καθηδες, κηδεμόνες μας, προτάτα,
εις αυτά και τώρα πάλην
τό μαλαλό μου περισπάται,
και ξεγνώ τήν άνθοπάλην.

Κι' αν εις άνθ' μέσα πλερ
τό Ρωμαίικο καμίην,

κι' ἡ παραίτησις ἐκείνη
τοῦ Στεφάνου τί σοὺ λέει;

Ἵγείεις λόγῳ βεβαίον καμπόσι μὲ τὸν νοῦ τῶν
πῶς τώρα πρὸς παραίτησιν ἠγάγασαν καὶ τοῦτον.
Ἄλλοι τὸ τηλεγράφημα μὲς βεβαίον, κωθῶνι,
αὐτῆς τῆς παραίτησεως πῶς εἶν' αἰτία μόνη,
κι' ἄλλοι πῶς μὲ τὸ κτύπημα πυγμῆς ὑπερηφάνου
ἐφυλλορρήσας κι' αὐτὸς ὁ Νιόνος ὁ Στεφάνου.

Ἰστὰ νέα τ' Ἄνθεστῆρια,
ποῦ διώγουν κάθε πληξίν,
γινὰ τοῦτα τὰ μυστήρια
ποῶς θὰ μῆς δώσῃ νόξιν;

Ἰστὴν ἀνθισιν τῆς φύσεως
ποῖος θ' ἀνερευνήσῃ
καὶ τὰ τῆς παραίτησεως
ἐκείνης τοῦ Διονύσιου;

Τώρα, ποῦ πλεῖε χειροπὴ καὶ τῶν Ρωμῶν ἡ πλάσις
ἐντὸς ἀνοθαλάσσης,
τώρα, ποῦ καὶ στὰ Ζάππεια κι' ἐκεῖ στὰ Παριλίσια
τελοῦνται κι' ἀνοθόπολεμοι καὶ νέα Διονύσια,
ποῖος τὸν Διονύσιον ρωτᾷ τῶν Ἀνακτόρων
πῶς παραιτήθη σὲ καιρὸν ἀμικῆς στεφανηφόρον;

Τηλεγράφημα, Καθῆδες, ὁ Στεφάνου, κι' ἄλλα τέτοια
μοῦφεραν πολλὰ σκελῆτικα,
κι' ἔτρεξα κι' ἐγὼ φρενήρη;
πρὸς ἀνθέων πανηγύρεις,
κι' εἶπα τάκτι μου νὰ βγάλω
μ' ἀνοθόπολεμο μεγάλο.

Ἄνοθόπολεμο δύνατοῦ
τὸ μένος ὕμνωθῶ...
τί Βασίλειε, τί φουφτοῦ,
τί κόσμος εἶν' ἔδω.

Εἰς τῆς ἐξέδρας ἀρχοντῆ καὶ πῶς κάθε Δόγη,
κι' ἔξω τοῦ νιχιλιδωματος χάσκει τὸ σκυλολόγι.

Ἄμάρξια πῶς κι' ἔρχονται μὲ ρόδα στολισμένα...
στεῦσε καὶ σὺ μ' ἐμένα,
κασιγνητὸς μου κάρρα,
ποῦ δὲν κρατῆς δεκάρα,
ν' ἀνοστολίσης κάρρα.

Εἰς ἀνθισιν ἐλιπίζω,
ροδόφυλλα σκορπιζῶ,
ροδόφυλλα ζητῶ,
ροδόφυλλα πετῶ.

Θέλω εἶναι τὸν Καλλιγούλα τούτῃ τὴν μεγάλ' ἡμέρα
τὸ Ρωμαῖκο μὲ ρόδα νὰ τὸ πνίξω πέρα πέρα.
Ἄνθισαι, ζωὴ, χυμῶς,
ἀνοθόροξας ποταμῶς.

Σὲ κατακλιμῶν καὶ σάλων
ἐντροπῶ ροδοπετάλων,
μὲ ροδοπολέμουσιν παίζω,
ροδοπέταλα πικνοῦ,
ρίζετε καὶ στὸν Ἐντοῦ,
καὶ στὸν Τάφηναι τὸν Ἑγγλεζο.

Ἵλος ἐνθουσιασμένους
καὶ ροδοπεταλωμένους
σκοῦζω πρὸς ἀνοθωτὰς
καὶ πυγμαίους νικητὰς;
ξεκουράσατε τὸ σῶμα
μὲ ροδοπετάλων στρώμα.

Κύττα καὶ σὺ, τρελλέ μου,
βρασμὴν ροδοπολέμου,
κι' ἄς γίνωμε, κουτέ,
ροδοπεταλωταί.

Πάντα ρόδα νὰ κρατῆς,
καὶ ροδοπεταλωτῆς
νὰ πηγίγης, κακοκοίρη,
μὲς' στὸ ροδοπανηγύρι.

Τὰ ρόδ' ἄς τραγουδήσωμε,
καὶ μέσῃ σὲ πανέριμα
ροδόφυλλ' ἄς μαζήσωμε
καὶ μὲ τὰ δῶμά μας χέρια.

Μάδα, Περικλέτο, μάδα,
καὶ τὰ ρόδα μὴ λυπάσαι
μὲς' στὸν ῥόδων τὴν κοιλάδα,
καὶ μὲ τοῦτα μοῦτρα σπάσει.

Καὶ σὲ μούτσου ἀλλοφύλων
βροχὴν σκάπτα ροδοφύλων,
καὶ μὴν παύγης, Περικλέτο, σὲ ροδόφυλλα πηδῶν...
μέγας εἶναι τούτ' ἡ πλάσις κι' ἀνεξάντλητος ῥοδῶν.

Εἰς τὸ Δαφνὶ θαρῶνες,
στὸ Κάστρο Παρθωνῶνες,
στὸ Ζάππειο ροδῶνες,
καὶ πέραν ἐλαϊῶνες,
ποῦ τοὺς ὕμνον αἰῶνες.

Ἵταν κάποτε μαλλῶνης
μὲ τὸν ξυλινὸ σου φίλο,
νὰ τὸν ροδοπεταλωτῆς
διγῶς νὰ τοῦ δίγης ξύλο.

Σὲ ρόδα νὰ ξαπλώσωμε,
καὶ παίζοντας σαντούρια
μὲ ροδοπεταλώσωμε
ἀλγογα καὶ γαιθοῦρια.

Ἵς ροδοπεταλώσωμε κι' ἐκεῖνο παραχρημα
τὸ ζωτικὸ γαιθοῦρι,
ποῦ λένε, στραβομοῦρη,
πῶς διόλου δὲν τὸ σῆκας τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλημα

Μέσῃ σὲ δίην
πετῶ ροδίην,
κι' ἐγὼ ζαλιζομαι
καὶ στροβιλιζομαι
σὰν ῥόδου φύλλον
ἐντὸς στρεβίλων.

**Ροδίς' ἡ νέα πλάσις
μὲ ρόδων παρελάσεις.**

Π. — Εἰδ' ἄμάρξια, κάρρα, σοστάσις,
εἶδα, Φασουλῆ, καὶ φούσταις,
καὶ Πριγκιπίσιαις κι' Ἀγούσταις.